

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΚΓ"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1279

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου
15 Αὐγούστου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Παναγία Δέσποινα, προστάτεψε τὴ νεολαία μας!

ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ κάνει ζέστη. Καὶ ἂν πᾶς ἀκάτω στὴν Ἀφρική, ἐκεῖ ἡ ζέστη εἶνε ἀφόρητη. Ἄλλὰ ὁ καλὸς Θεὸς προνόησε καὶ μέσα στὴ Σαχάρα ἀκόμα νὰ ὑπάρχη κάποια ὄασις.

Σαχάρα ὁμως, ἀγαπητοί μου, εἶνε καὶ ἡ ζωὴ αὐτὴ μὲ τὰ θάσανά της. Καὶ ὄασις ποιά εἶνε; Πνευματικὲς ὄασις εἶνε **οἱ ἑορτὲς** τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸ ἔλεγαν καὶ οἱ πρόγονοί μας: «*Βίος ἀνεόρταστος μακρὰ ὁδὸς ἀπανδόκευτος*», ζωὴ χωρὶς γιορτὴ εἶνε δρόμος μακρὺς χωρὶς μέρος νὰ ξαποστάσης. Εἶνε ἀναγκαῖες οἱ ἑορτὲς. Καὶ μία ἀπὸ τὶς ωραιότερες ἑορτὲς μας εἶνε ἡ σημερινή, ἡ **Κοίμησις τῆς Θεοτόκου**. Εἶνε σὰν ἓνα μικρὸ Πάσχα μέσα στὸ καλοκαίρι.

Γιὰ τὴν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου χτίστηκαν καὶ πανηγυρίζουν ἐκκλησίαι καὶ μοναστήρια, γίνονται λειτουργίες καὶ ἀκολουθίες, λέγονται ὕμνοι καὶ παρακλήσεις ὅπως ὁ μικρὸς καὶ ὁ μέγας Παρακλητικὸς Κανὼν, ψάλλονται τροπάρια. Νὰ τὰ ἐρμηνεύσουμε ὅλα; Οὔτε ἐγὼ ἔχω δύναμι οὔτε σεῖς ὑπομονή. Ἄπ' ὅλο αὐτὸ τὸν πλοῦτο θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐρμηνεύσω μόνο τὸ δοξαστικὸ τοῦ ἑσπερινοῦ. Λέγεται **ὀκτάηχο**, ἐπειδὴ, ἐνῶ τὰ ἄλλα τροπάρια ψάλλονται σὲ ἓναν ἦχο τὸ καθένα, αὐτὸ χωρίζεται σὲ ὀκτὼ τμήματα καὶ ψάλλεται κάθε τμῆμα καὶ σὲ ἓναν ἦχο. Ἐκατὸ περίπου λέξεις εἶνε. Θὰ τὸ δοῦμε πρῶτα μὲ συντομία κατὰ τμήματα καὶ τέλος θὰ ἐπιμείνω σὲ ἓνα σημεῖο.

Τὸ πρῶτο τμῆμα (ἦχος α'): «*Θεαρχίω νεύματι πάντοθεν οἱ θεοφόροι ἀπόστολοι ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενοι*». Ὅταν, λέει, ἡ Παναγία μας ὡς ἄνθρωπος ἀπέθανε, ἐξοφλώντας καὶ αὐτὴ τὸ κοινὸ χρέος ὄλων, ἀπουσίαζαν οἱ ἀπόστολοι. Ποῦ ἦταν; Εἶχαν σκορπιστῆ σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιο. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εἰδοποιηθοῦν, ὅπως γίνεται καὶ σήμερα ὅταν πεθαίνει κάποιος: τηλε-

φωνοῦμε καὶ ἔρχονται οἱ συγγενεῖς κι ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ ἀκόμη μὲ ἀεροπλάνο γιὰ τὴν κηδεῖα. Τότε δὲν ὑπῆρχαν τὰ σημερινὰ μέσα ἐπικοινωνίας. Ὑπῆρχε ὁμως ὁ Θεός. Ἐκεῖνος ποὺ ἔδωσε στὸν ἄνθρωπο τὴ δύναμι νὰ ἐπικοινωνῆ μὲ τόσοις τρόπους, πολὺ περισσότερο ὁ ἴδιος, ὁ νοῦς ὁ ὑπέρτατος, ἔχει τὴ δύναμι τῆς ἐπικοινωνίας. Γι' αὐτὸ «*θεαρχίω νεύματι*», λέει, μ' ἓνα θεῖο νεῦμα του, τοὺς εἰδοποίησε, καὶ διέταξε σύννεφα νὰ τοὺς μεταφέρουν πετώντας ἀπὸ κάθε μέρος! Μ' ἓνα νεῦμα του! Καὶ μήπως κάθε στιγμὴ δὲν τὸ κάνει; Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τὸ φῶς - ὁ ἥλιος φτάνει στὴ γῆ. Πῶς; «*Θεαρχίω νεύματι*», μὲ τὸ νεῦμα τοῦ Θεοῦ διατάζει τὸν ἥλιο καὶ στέλνει τὶς ἀκτίνες του μὲ ταχύτητα. Μὲ τὸ νεῦμα του ὁ Θεὸς κυβερνᾷ τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα, τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, τὰ πάντα. Καὶ μὲ τὸ νεῦμα του πάνω στὰ νέφη, «*ἐπιπτερύγων ἀνέμων*» (Ψαλμ. 103,3), ἔφτασαν οἱ ἀπόστολοι ὅλοι στὴ Γεθσημανῆ, γιὰ νὰ κηδεύσουν τὴν Παναγία.

Τὸ δεύτερο τμῆμα (ἦχος πλ. α'): «*καταλαβόντες τὸ πανάχραντον καὶ ζωαρχικόν σου σκῆνος ἐξόχως ἠσπάζοντο*». Σὲ περικύκλωσαν, Παναγία, καὶ γονατιστοὶ μὲ εὐλάβεια μεγάλη προσκυνοῦσαν τὸ πάναγνο καὶ ζωηφόρο σκῆνωμά σου.

Τὸ τρίτο τμῆμα (ἦχος β'): «*Αἱ δὲ ὑπέρτατοι τῶν οὐρανῶν δυνάμεις σὺν τῷ οἰκείῳ Δεσπότη παραγενόμεναι*». Στὴν κηδεῖα τῆς μητέρας παρέστη πρῶτος ὁ Υἱὸς της. Μαζὶ δὲ μὲ τοὺς ἀποστόλους ἦρθαν καὶ οἱ ἀγγελικὲς δυνάμεις συνοδεύοντας τὸν Κύριό τους.

Τὸ τέταρτο τμῆμα (ἦχος πλ. β'): «*τὸ θεοδόχον καὶ ἀκραιφνέστατον σῶμα προπέμπουσι τῷ δεεὶ κρατούμεναι: ὑπερκοσμίως δὲ προώχοντο καὶ ἀοράτως ἐβῶν ταῖς ἀνωτέραις ταξι-αρχίαις: Ἰδοὺ ἡ παντάνασσα θεόπαις παραγένονεν*». Συνοδεύουν, λέει, Παναγία, μὲ δέος

τὸ ἀμίαντο σῶμα σου, ποὺ δέχθηκε ἐντός του καὶ ἐσάρκωσε τὸ Θεό· καὶ καθὼς βλέπουν τὴν ψυχὴ σου νὰ πετᾷ καὶ νὰ ὑψώνεται στὸν οὐρανὸ σὰν ἥλιος λαμπρός, μένουν ἐκοτατικοὶ καὶ φωνάζουν στοὺς ἀγγέλους ποὺ εἶνε ὑψηλότερα· Ἔρχεται ἔρχεται ἡ θυγατέρα τοῦ Θεοῦ καὶ βασίλισσα ὄλου τοῦ κόσμου!

Τὸ πέμπτο τμῆμα (ἡχος γ'): «*Ἄρατε πύλας καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθε, τὴν τοῦ ἀενάου φωτὸς Μητέρα*». Ἄνοιξτε τὶς πύλες τῶν οὐρανῶν καὶ ὑποδεχθῆτε τὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ἐκείνου ποὺ εἶνε τὸ ἀνέσπερο φῶς.

Τὸ ἕκτο τμῆμα (ἡχος βαρύς): «*Διὰ ταύτης γὰρ ἡ παγγενῆς τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν· ἡ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν, καὶ ταύτη ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον*». Τῆς ἀξίζει τέτοια ὑποδοχή, διότι διὰ τῆς Θεοτόκου ἐγίνε «*ἡ παγγενῆς*» σωτηρία, ἡ σωτηρία ὄλου τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Νὰ τὴν ἀντικρύσουμε δὲν μπορούμε, γιατί ἡ λάμπι της θαμπώνει· καὶ νὰ τὴν στεφανώσουμε ὅπως τῆς ἀξίζει μᾶς εἶνε ἀδύνατο.

Τὸ ἕβδομο τμῆμα (ἡχος δ'): «*Ταύτης γὰρ τὸ ὑπερβάλλον ὑπερέχει πᾶσαν ἔννοιαν*». Τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ δόξα της ξεπερνᾷ κάθε ἄλλη, δὲν μπορεῖ νὰ τὴ συλλάβῃ ὅποιοσδήποτε νοῦς εἴτε ἀνθρώπου εἴτε ἀγγέλου.

Τὸ ὄγδοο τμῆμα (ἡχος πλ. δ'): «*Διό, ἄχραντε Θεοτόκε, ἀεὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ καὶ τόκῳ ζωῶσα, πρέσβευε διηνεκῶς περιφρουρήσαι καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα*». Καὶ τὸ τέλος (ἡχος α'): «*εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες*». Τώρα, λέει, ἀμόλυντε Θεοτόκε, εἶσαι διὰ παντὸς κοντὰ στὸν ζωοδότη βασιλέα καὶ υἱό σου, τὸ Χριστό. Γι' αὐτό, Παναγία, λέει ὁ ὑμνωδός, τώρα ποὺ εἶσαι στὸν οὐρανό, ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὴ παύεις ἀπὸ κεῖ νὰ πρεσβεύῃς συνεχῶς καὶ νὰ παρακαλῆς τὸν Κύριο, διότι ἐσένα ἔχουμε αἰώνια προστασία καὶ ἐσένα ὑμνοῦμε μὲ λαμπρὰ ἐγκώμια. Καὶ ποιά παράκλησι ζητοῦμε νὰ κάνῃ ἡ Παναγία; Ἀκοῦστε τὴν παράκλησι· νὰ περιφρουρήσῃ καὶ νὰ σώσῃ ὁ βασιλεὺς Χριστὸς ἀπὸ κάθε προσβολῆ τοῦ διαβόλου «*τὴν νεολαίαν*»· προστάτευε, Παναγία, μὲ τὶς πρεσβεῖες σου «*τὴν νεολαίαν σου*», δηλαδὴ τὸ νέο λαὸ σου. Παλιὸς λαὸς τῆς Παναγίας, ἀπὸ τὸν ὅποιο προῆλθε ἡ ἰδία, ἦταν ὁ Ἰσραήλ. Ἐκεῖνος ὅμως ὁ λαὸς ἀρνήθηκε τὸ Χριστὸ καὶ τὸν σταύρωσε· καὶ ἡ Παναγία ἔπαυσε πλέον νὰ ἔχη σχέσι μ' αὐτόν, ἀποξενώθηκε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ποὺ θανάτωσαν τὸν Υἱό της. Νέος λαὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ

τῆς Παναγίας, νέος Ἰσραήλ, εἶνε τώρα ἡ Ἐκκλησία, οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ὅλοι ἐμεῖς ποὺ σήμερα τιμοῦμε παντοῦ τὴ μνήμη της.

Τὸ ἐκλεκτότερο ὅμως μέρος τοῦ νέου λαοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε ἀσφαλῶς, ἀγαπητοί μου, **τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι**, ἡ ἐλπίς τῆς Ὀρθοδόξιας καὶ τοῦ γένους μας. Αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸ ἄνθος τοῦ νέου λαοῦ τῆς Παναγίας, τὸ πολυτιμότερο τμῆμα τῆς νεολαίας της. Γι' αὐτὸ σ' αὐτοὺς θὰ στρέψω τώρα τὸν λόγο.

Χριστιανοὶ νέοι καὶ παιδιὰ! Σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ κάθε ἄνθρωπος κινδυνεύει, ἀλλὰ πρὸ παντὸς **κινδυνεύετε** ἐσεῖς. Ὁ νέος κινδυνεύει ἀπὸ τὰ πύρινα βέλη τοῦ διαβόλου, ἀπὸ τὸν ἄπιστο καὶ ἄθεο κόσμο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ του μὲ τὶς ἄλογες ὁρμὲς καὶ ἡδονές. Ἐνας νεώτερος συγγραφεὺς παρομοιάζει τὴν ἡδονὴ μὲ ἓνα εἶδος μεγάλης ἀράχνης τῆς νήσου Ἰάβας, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ σῶμα της βγάζει ἓνα ὑγρὸ, ποὺ φαίνεται εὐχάριστο σὰν τὸ μέλι, ἀλλὰ εἶνε ὑπνωτικό· μ' αὐτὸ κοιμίζει τὰ ἔντομα ποὺ πλησιάζουν καὶ τὰ τρώει. Κατὰ παρόμοιο τρόπο ἐλκύεται καὶ ὁ ἄνθρωπος. Ἄλλὰ «*τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος*» (Ρωμ. 6,23). Καὶ ὁ κίνδυνος στοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς εἶνε πολὺ πιὸ μεγάλος· χίλια χέρια σπρώχνουν τὸ νέο στὸ κακό. Θαῦμα εἶνε νὰ μείνῃ ὀρθίος, ἀσύλληπτος ἀπὸ τὶς παγίδες. Δεῖξατέ μου ἓνα νέο ἀγνό, ποὺ νὰ πιστεύῃ, νὰ προσεύχεται, νὰ διαβάσῃ τὴν ἁγία Γραφή, νὰ δακρύζῃ ὅταν ἀκούῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, νὰ συγκινηθῇ ὅταν ἀκούῃ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος!

Ὅταν ἤμουν στρατιωτικὸς ἱερεὺς ἐπάνω στα ὑψώματα ἦταν χαραγμένο τὸ σύνθημα «**πίστις, ἀγών, νίκη!**»! Αὐτὸ λέω κ' ἐγὼ σ' ἐσᾶς· πιστεύετε στὸ Θεὸ ποὺ εἶνε ἡ μόνη μας ἐλπίδα, παλέψτε μὲ ὅλες σας τὶς δυνάμεις, κι ὅταν ἔτσι ἀγωνισθῆτε τότε νὰ εἴστε βέβαιοι ὅτι θὰ νικήσετε. Θὰ νικήσετε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Νεότης, ἀγωνίζου τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἀπιστίας, τῆς διαφθορᾶς, παντὸς κακοῦ. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸ δὲν εἴστε μόνοι· κοντὰ σας εἶνε ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, καὶ ἡ Παναγία μας.

Σήμερα ὅλοι καὶ πρὸ παντὸς οἱ νέοι ἄς γονατίσουμε μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ ἄς παρακαλέσουμε τὴν Παναγία μὲ ὅλη μας τὴν ψυχὴ Ὡ Δέσποινα τοῦ κόσμου, ὑπέρμαχε Στρατηγὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ προστάτη τῆς φυλῆς μας, σὲ παρακαλοῦμε, **προστάτεψε τὴ νεολαία μας** μὲ κάθε μέσο καὶ τρόπο ποὺ γνωρίζεις σύ, πανάχραντε!

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος